Μακεδονικά

Τόμ. 26 (1987)

Αφιερώνεται εις την μνήμην Χρίστου Ευαγγ. Λαμπρινού, Αθανασίου Ιω. Κωνσταντινίδου

Ανέκδοτον βυζαντινόν ιστορήμα

Ιωάννης Αθ. Παλαμής

doi: [10.12681/makedonika.1088](https://doi.org/10.12681/makedonika.1088)

Copyright © 2015, Ιωάννης Αθ. Παλαμής

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Παλαμής Ι. Α. (1987). Ανέκδοτον βυζαντινόν ιστορήμα. *Μακεδονικά*, 26, 369–373.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.1088>

εἰς τὴν πείσμονα καὶ εὐγενῆ προσπάθειαν ἀνθρώπων φιλομούσων καὶ φιλοπατρίδων με ἐμπνευστὴν καὶ μοχλὸν ἓνα ἐπαρχιώτην Μακεδόνα διδάσκαλον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝ. ΒΑΒΟΥΣΚΟΣ

ANEKDOTON BYZANTINON ISTORHMA

Τρία χιλιόμετρα βορείως τοῦ σημερινοῦ χωρίου Ν. Ὀλυνθος ὑπῆρχε κτῆμα (τσιφλίκιον), ὅπερ μέχρι τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν ἀνήκεν εἰς τὸν Τοῦρκον Ἀλῆ-Ριζά-Γκένζι-Μεχμέτ καὶ ἐλέγετο «Μαριανά».

Αἱ ἐγκαταστάσεις αὐτοῦ τοῦ τσιφλικίου ἦσαν περὶ τὰ 200 μέτρα δυτικῶς τοῦ σωζομένου πύργου, κειμένη ἐπὶ ὠρειδοῦς λόφου μὲ περίοπτον θέαν.

Ἐντὸς τῆς οὐλῆς τῶν κτισμάτων τοῦ τσιφλικίου ἐσώζετο εἰς ἀρίστην κατάστασιν κτίσμα εἰδους βραχέος κωδωνοστασίου ἐμβαδοῦ 4×4, εἰς τὸ ὑπέρθυρον τοῦ ὁποίου καὶ εἰς ὕψος 1 μέτρου ἦτο ἐντοιχισμένος διὰ πλίνθων σταυρός, ἐκατέρωθεν τοῦ ὁποίου διὰ πλίνθων ἐπίσης ἦσαν ἀναγεγραμμένα τὰ ἀρχικά Ι.Μ.Δ., δηλαδὴ Ἱερά Μονὴ Δοχειαρίου. Τοιαυτὴ ἐπιγραφὴ ὑπῆρχε καὶ εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευράν του.

Δυστυχῶς ὁ σημερινὸς ἰδιοκτῆτης κατεκρήμνισε τὰ κτίρια ἰσοπεδῶσας ταῦτα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν ὁ ἀνωτέρω τσιφλικούχος ἴσως διὰ νὰ ἀπολαύσῃ περισσότερας γαίας εἰς τὴν νέαν πατρίδα ἢ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ὁμόρους Πολυγυρινοὺς μεθ' ὧν εἶχε συνεχεῖς προστριβὰς ἐδήλωσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐποικισμοῦ καὶ κτήματα μὴ ἀνήκοντα εἰς αὐτόν, καὶ δὴ Πολυγυρινά.

Ὁ θανὼν ἤδη πατὴρ μου Ἀθανάσιος Παλαμῆδης, γνωρίζων τὴν ἀναφερθεῖσαν ἐπιγραφὴν τοῦ κτίσματος καὶ ὑποπευόμενος ὅτι τὸ κτῆμα τοῦτο ἀνῆκε ποτε εἰς τὴν Μονὴν Δοχειαρίου, ἔγραψε εἰς αὐτὴν καὶ ἐξήτησε πληροφορίας.

Ἡ Μονὴ ἀπέστειλεν ἀκριβὲς ἀντίγραφον τοῦ πωλητηρίου συμβολαίου τοῦ κτήματος τούτου, ὅπερ ἀνήκεν εἰς τὴν Μεγάλην Δομestικίσσαν Ἀνναν Καντακουζηνὴν τὴν Παλαιολογίναν, τὸ ὅποιον ἐπώλησεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Δοχειαρίου κατὰ τὸ ἔτος ΤΩ-ΠΑΙΑ Ἰνδικτιῶνος μηνὸς Αὐγούστου, ἥτοι τὸν Αὐγούστον τοῦ ἔτους 1373, τὸ ἥμισυ μὲν ἀντὶ 600 βενετικῶν δουκῶν ὑπερπύρων, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ ἐδῶρσεν εἰς τὴν Μονὴν «χάριν τῶν ψυχῶν τῶν ἁγίων αὐθεντῶν καὶ γονέων τῆς» καὶ τῆς οἰκογενείας τῆς.

Τὸ κτῆμα τοῦτο πρὸ τοῦ 1373 κατέλαβον ἐπιδρομεῖς Σέρβοι, οἵτινες τὸ κατέστησαν ἐρημὸν τὴν παρακαθημένων κατοίκων (κολλήγων) κα ἐν ὀλίγοις τὸ ἠφάνισαν.

Εἰς τὴν ἀγοραπωλησίαν συνέπραξαν ὁ σύζυγός τῆς Μέγας Δομestικός, τὰ τέκνα τῶν καὶ ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Δωρόθεος.

Τὸ περιεργον εἶναι ὅτι διεσώθησαν τὰ τοπωνύμια μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ὅπως ἡ Καλαμαριά καὶ τὰ Μαριανά.

Καλαμαριά ἢ Καλλιμαριά λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὅλη ἡ περιοχὴ δυτικῶς τοῦ Ὀλυνθίου ποταμοῦ καὶ νοτιῶς τῆς ὁροσειρᾶς τοῦ Βάβδου καὶ κατέληγεν εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευράν τοῦ τείχους τῆς Θεσσαλονίκης, δι' ὃ κα ἡ ἀνατολικὴ πύλη ἐλέγετο πύλη τῆς Καλαμαριάς, ὃ δὲ μητροπολίτης Κασσανδρείας, «Ἐπίτιμος καὶ Ἐξαρχος Κόλπου Θερμαϊκοῦ», εἶχε τὰ ὄρια τῆς δικαιοδοσίας του μέχρι τοῦ ἀνατολικοῦ τείχους τῆς Θεσσαλονίκης ὑποχωρήσας κατόπιν διαφορῶν συμβιβασμῶν κατὰ καιροὺς μετὰ τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης μέχρι τοῦ χωρίου Ν. Ραιδεστού.

Εἰς τὸ βυζαντινὸν τοῦτο συμβόλαιον ἀναφέρονται καὶ ὑδρομυλῶνες.

Τοιοῦτοι ὑδρομύλοι διεσώθησαν ἐν ἐνεργεῖᾳ τρεῖς, ἥτοι «Τουκμάνη μύλος», «Τσαοῦση μύλος» καὶ ὁ μύλος τῶν Μαριανῶν.

“Άλλοι δύο διεσώθησαν όπου σήμεραν τὸ κτῆμα (Ἐλαιῶν) τοῦ Γ. Κούτλου δυτικῶς τοῦ Ὀλυνθίου ποταμοῦ καὶ εἰς μετὰ τῶν τελευταίων καὶ τούτων Μαρνανῶν, ὅστις παρεστῆρθη καὶ κατεστράφη ὑπὸ τοῦ πλημμυρίσαντος ποταμοῦ.

“Απαντες ἦσαν διπλῆς παροχῆς (διπλᾶ μάτια) σχήματος ὄρειδος.

“Όταν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπεσκέφθην τὰς τοποθεσίας αὐτὰς εὖρον πρὸς βορρᾶν τῶν δύο προαναφερθέντων μύλων εἰς τὴν πλαγίαν τοῦ πετρώδους λοφίσκου κατάλοιπα τοῦ ὕδραγωγοῦ, ὅστις μετέφερε τὸ ὕδωρ εἰς τοὺς ὑπολοίπους μύλους.

Τὸν πύργον πρὶν κατακρημνισθῆ ἰοξῶς κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ τῶν ἐπισυμβάντων σεισμῶν τῆς Χαλκιδικῆς τὸ ἔτος 1932 ἐπεσκέφθην καὶ ἀνῆλθον μέχρι τῆς κορυφῆς.

Τότε ἐσώζετο καὶ ἡ δρύϊνος θύρα καθὼς καὶ ὁ σύρτης, ὅστις ἦτο καὶ αὐτὸς δρύϊνος καὶ ἦτο ἐντοιχισμένος πλαγίως.

Εἰς πολλὰ σημεῖα τοῦ τοίχου τοῦ πύργου διεκρίνοντο τεμάχια μαρμάρια πιθανῶς ἐξ ἄρχαιων κτισμάτων, ἅτινα οἱ ζηλωταὶ τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων κατέστρεψον ἢ ἐχρησιμοποίησαν ὡς οἰκοδομικὸν ὑλικὸν ἢ διὰ τὴν ἀσβεστοποιάν, ὅπως ἄλλως τε ἀναφέρεται εἰς ἀνατυπωθὲν βυζαντινὸν χειρόγραφον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Μονῆς «Κολοβοῦ», ἣτις ἦτο πλησίον τοῦ λαίμου τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῆς ὁποίας σώζονται εἰρεῖται. Κατ’ αὐτὸ ὁ ἡγούμενος αὐτῆς τῆς Μονῆς ὑπὸ τοιοῦτου θρησκευτικοῦ ζήλου κατεῖχετο, ὥστε κατέστρεψε τὰ σωζόμενα τότε ἀγάλματα ἢ κτίσματα τῶν Ἑθνικῶν εἰς τὰ Στάγειρα καὶ τὴν Ἄκαθνον.

Ἡ ἐπ’ ἐσχάτοις γενομένη ἀνασκαφὴ ἀνατολικῶς καὶ κάτωθι τοῦ πύργου, ὅπου ἐσώζετο τμῆμα τοῦ ἱεροῦ βήματος βυζαντινῆς ἐκκλησίας, τῇ ἐποπτείᾳ τοῦ κ. Ἰωακείμ Παπαγγέλου ἀπεκάλυψε τὰ δύο κλίτη ἐκατέρωθεν τοῦ κεντρικοῦ κλίτους πρὶν περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Μονῆς Δοχειαρίου καὶ ἦτις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κατεστράφη ὑπὸ τῶν ἐπιδρομῶν Σέρβων. Ὅταν περιῆλθεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Μονῆς, αὕτη ἀνῆγειρεν, εἰς τὸ μεσαῖον τμῆμα τοῦ ναοῦ, νέον ναὸν χωματολιθόκτιστον, τὸν ὅποτον ἐν συνεχείᾳ κατέστρεψεν ὁ Τούρκος ἀρπαξὶς τοῦ κτήματος. Ἐπ’ ἐσχάτοις οἱ κάτοικοι τῆς Ν. Ὀλύνθου ἐκτίσαν ἐν ἐσοχῇ πρὸς τὸ σωζόμενον τμῆμα τοῦ ἱεροῦ ναοῦ μικρὸν ἐξωκκλήσιον. Ἐπίσης 10-15 μέτρα δυτικῶς τοῦ ναοῦ ἐσώζετο φρεὰρ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα βυζαντινῆς ἐποχῆς, ὅπερ οἱ κάτοικοι μετὰ τὸ 1926 κατέστρεψαν γερμίσαντες τοῦτο μετὰ λίθους ἢ χῶμα.

Ἡ ἄποψις ἡ ἐκτεθεῖσα εἰς ἐμὲ ὑπὸ τοῦ ἐπιστατήσαντος τῆς ἀνασκαφῆς ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἀρχαιότερος ναὸς ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εὐρέθησαν τεμάχια στύλων ὅμοια μετὰ ἐντοιχισμένα εἰς τὸν πύργον καὶ ὅτι εἰς αὐτὸν ὑπάρχουν ἐντοιχισμένα τὰ ἀρχικὰ τῆς Μονῆς κατὰ τὴν γνώμην μου δὲν εὐσταθεῖ, διότι οἱ διοικοῦντες τὴν Μονὴν ὅταν περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ἡδύναντο κάλλιστα καταστρέφοντες μικρὸν μέρος τοῦ τοίχου νὰ ἐντοιχίσουν τὰ ἀρχικὰ τῆς Μονῆς.

Τὴν ἀγοραπωλησίαν ταύτην ἐπεκύρωσεν ἀργότερον ὁ βασιλεὺς Μανουὴλ ὁ Β’ τὸ 1415 διὰ σχετικὸν χρυσοβούλλου.

Ἐπίσης ἕτερον χρυσόβουλλον τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου μετὰ ἐφθαρμένην τὴν ὑπογραφήν ὡς καὶ πατριαρχικὸν σιγίλλιον τοῦ ἔτους 1375.

Κατωτέρω παραθετῶ ἀντίγραφον τοῦ πωλητηρίου τούτου συμβολαίου διὰ νὰ μελετήσουν οἱ ἀσχολούμενοι μετὰ βυζαντινὰς σπουδὰς ὡς καὶ οἱ νομικοὶ διὰ νὰ ἀναμνησθοῦν τὸν Βυζαντινορρωμαϊκὸν δίκαιον εἰς τὰ θέματα τῆς μεταβίβασεως κυριότητος κ.λ.

.....πρᾶσιν στέργων καὶ συναινῶν αὐτῇ κατὰ πάντα προέταξα ἐνταῦθα ὁ δοῦλος τοῦ κραταίου καὶ ἁγίου ἡμῶν ἀνθέντου..... Ὁ Μέγας Δομestικός.

Ἡ Μεγάλη Δομestικήσῃς Ἄννα Καντακουζηνή ἡ Παλαιολογίνα.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ἄννα Καντακου-

ζηνή Παλαιολογίνα ἡ Μεγάλη Δομεστίσις ἡ ἄνωθεν ὡς ὁράται οἰκιοχειρῶς προτά-
 ξασα γράμμασι καὶ κάτω ὁμοίως ὑποτάξει ὀφείλουσα, τὸ παρὸν τῆς καθαρᾶς καὶ ἀπλῆς
 καὶ ἀρραδιουργήτου πρῶσεως τοῦ δηλωθησαμένου κτήματος, ἐντυπώγραφον ἐγγράφον
 τίθεμαι καὶ ποιῶ ἐκονομία βουλὴ καὶ αὐτοπροαιρέτω γνώμῃ μετὰ καθολικοῦ Δευθενσίω-
 νος πάσης τε ἄλλης..... καὶ ἐπερωτήσεως πρὸς ὑμᾶς τοὺς ἐν τῇ Σεβασμίᾳ Βασιλικῇ καὶ
 ἀγιορειτικῇ Μονῇ τῇ εἰς ὄνομα τιμωμένῃ τῶν Παμμεγίστων Ταξαρχῶν, καὶ ἐπισκεκλη-
 μένῃ τοῦ Δοχειαρίου, ἐνασκουμένους τιμιωτάτους καὶ ἁγίους Πατέρας, καὶ δι' ὧν πρὸς
 ἅπαν τὸ τῆς τοιαύτης Μονῆς πρόσωπόν τε καὶ μέρος ὡς δηλωθήσεται ἤδη.

Τὸ περὶ τὴν Καλλιμαρίαν διακειμενον κτῆμα τὸ ὀνομαζόμενον Μαριανὰ ἦν μὲν ἄνω-
 θεν καὶ ἐκ προγόνων διαφέρον ἐμέ, καὶ εἰς προῖκα δοθὲν καὶ ἀποκληρωθὲν, ὥσπερ δὴ τοῖς
 ἄλλοις μου ἀδελφοῖς ἄλλα ἐκ τῶν γονικῶν ἡμῶν κτημάτων ἀπεκληρώθησαν. πολλοῖς δὲ
 καὶ διαφόροις κομῶν...κατείχετο παρ' ἡμῶν καὶ πρὶν εἰρήνην ἔγε τὰ πράγματα, καὶ ἡ
 τῶν Ρωμαίων ἀρχὴ διετηρεῖτο ἀπὸ θεοῦ ἀνεπειρέαστός τε ἀστασίαστος.

Ἀφ' οὗ δὲ παραχωρήσει θεοῦ, ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν Ρωμαίων εἰς γόνον...πολλοὺς χρό-
 νους οὐκ ἴσχυεν ἀναεῦσαι, γέγονε δὲ τὰ πάντα σχεδὸν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν καὶ
 δυναστείαν τῶν Σέρβων, ὑποκύνπει μὲν καὶ τὸ τοιοῦτον κτῆμα τῇ δυναστείᾳ καὶ ταῖς
 ἀδίκαις χειρσίν... ἀφανισμοῦ γίνεται. Ἐπανέρχεται δὲ μόλις τῶν ἄλλων καὶ τοῦτο ὑπὸ
 τὴν τῶν Ρωμαίων ἀρχήν, καὶ ἀποκαθίσταται πρὸς ἡμᾶς ἡ τοῦτο δεσποτεία καὶ κυριό-
 της, γυνὴ τε καὶ ἔρμος τῶν ἐν αὐτῇ παρακαθημένων ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ἐσόδων
 ὅσπερ εἶχεν ἐκονομάγειν, καὶ ἡς εἶχεν πρότερον κυριότητος καὶ δικαίας...ὀφελεί...ἐκ τού-
 του μὴ δ...τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστήσαι, ἐξητοῦμεν ὅπως ἂν ἀποκαταστήσωμεν αὐτὸ εἰς
 τὴν Μοναστήριον, δυνάμενον σὺν Θεῷ βοηθῆσαι αὐτῷ καὶ ἔχει τοῦτο τοῦ λοιποῦ κατὰ Δε-
 σποτείαν ἀνθ' ἡμῶν αὐτῶν, καὶ λαβεῖν μὲν καὶ ἀπὸ τοῦ κτήματος ὅσον ἂν τάξωμεν καὶ
 συμβιβασθώμεν, ἀφεῖναι δὲ καὶ τὸ πλεόν ὅσονπερ ἐστὶν ἄξιον μνημοσύνου χάριν τῶν ψυ-
 χῶν τῶν ἁγίων μου αὐθεντῶν καὶ γονέων μου. Ἐπεὶ δὲ ὁ ἅγιος μου αὐθέντης ὁ Μέγας
 Δομεστικός διάθεσιν καὶ πληροφορίαν πνευματικὴν ἔχων μεθ' ὧν τῶν Δοχειαρι-
 τῶν, ἐκονομάτω τὰ περὶ τούτου, καὶ μετὰ πολλοὺς λόγους, τελενταίων συνεβίβασθη καὶ
 ἔταξεν, ἵνα χάριν τοῦ τοιοῦτου κτήματος, καὶ πάντων τῶν δικαίων αὐτοῦ, δοθῶσι πρὸς
 ἡμᾶς μόνᾳ ἐξακόσια ὑπέρπυρα τὸ δὲ πλεόν καταλογισθῇ, ὡς εἰρηται, τῶν ψυχῶν τῶν
 ἁγίων μου αὐθεντῶν καὶ γονέων μου καὶ ἡμῶν αὐτῶν. Ἰδὼν περὶ τούτων ἀπάντων ἀνα-
 μαθοῦσα, στέρεξά τε καὶ καταδεξαμένη τὴν τοιαύτην σύμβασιν, καὶ κατὰστασιν, ὡς
 καὶ κατ' ἀμφοτέρα λυσιτελοῦσαν, τῷ τε βίῳ δηλαδὴ καὶ ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς, διὰ τοῦ-
 το ἐκονοσιθελῶς ἀποταξαμένη πάσῃ νομικῇ βοηθείᾳ πιπράσκω, καὶ σωματικῶς ὑμῖν
 παραδίδωμι τὸ διαληφθὲν κτῆμα τῶν Μαριανῶν μεθ' ἧς ἔχει πάσης γῆς. Τῶν ἐν αὐτῇ
 παντοίων δένδρων τῶν ἀγριαμπελίων, τῶν σντισταμένων ὕδρομυλίων τῶν μυλωτοπίων
 τοῦ ἐπὶ τοῦ ὕδατι δικαίου, τῶν παροίκων τε καὶ προσκαθημένων καὶ ὧν ἄνωθεν καὶ ἐξ'
 ἀρχῆς εἶχε παλαιῶν καὶ νέων προνομίων, δικαιωμάτων τε καὶ ἐτέρων παντοίων συνη-
 ειδῶν, τῆς νομῆς τε τῶν ζώων, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν πάντων τῶν προσόντων ἡμῖν δικαίων,
 μηδὲ βήμα ποδὸς ἑμαντῇ ἢ τινι αὐτοῦ τοῦ μέρους μου ἐξ' αὐτοῦ παρποικρατήσασα, ἀλλὰ
 πάντων τὴν δεσποτείαν καὶ κυριότητα παραδοῦσα πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἔλαβον ἀφ' ὧν τὰ
 εἰρημένα ἐξακόσια ὑπέρπυρα διὰ Βενετικῶν Λουκάτων ἀφ' ὧν ἰσάτων οὐγγίας ἐξα-
 κοσίας.

Ἐπεὶ δὲ ἐντὸς τοῦ τοιοῦτου κτήματος ἦν μύλων παραιοικὸς οὐτινος ἡ Δεσποτεία
 διέφερεν ἡμῖν, πρὸ ὀλίγου δὲ ἐλθόντες οἱ Βατοπιδινοὶ, ἠξίωσαν καὶ παρεκάλεσαν τὸν
 ἅγιόν μου αὐθέντην τὸν Μέγαν Δομεστικόν, καὶ ἐγένετο πρὸς αὐτοὺς γράμμα, βεβαιῶν
 αὐτοῖς τὴν τοῦ μύλωνος δεσποτείαν λέγων περὶ τούτου ἐγὼ ἡ ἀληθὴς κυρία τοῦ πράγμα-
 τος. Ὡς εἰ μὲν στέρεξουσιν οἱ Βατοπεδινοὶ τὴν παρούσαν πράξιν καὶ κατὰστασιν ἦν ἀρ-

Μονὴν τοῦ Δοχειαρίου ἔχει καὶ ἡ Σεβασμία Μονὴ τοῦ Βατοπεδίου, ὁδρομύλωνα δωρηθέντα αὐτῇ παρὰ ὀλίγον παρὰ τοῦ Μεγάλου Δομεστίκου, δι' ὃν μύλωνα εἶχε λογισμὸν ἡ Μονὴ τοῦ Δοχειαρίου, μήποτε εὖρη ὀχλησιν παρὰ τοῦ Βατοπεδίου, καὶ διὰ τοῦτο ἐδηλώθη παρ' αὐτῆς δὴ τῆς Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου διὰ γραφῆς μετὰ τὰ ἄλλα, ὅτι ἐπεὶ οὐδ' οὐκ ἔχομεν δίκαιον οὐδὲ ἐπὶ τῷ τυχόντι, πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ τοιοῦτῳ ἄρχοντε καὶ εὐγενεῖ, γράφομεν τῇ ἀντιλήψει σου, ὅτι καλὸν μὲν ἦν νὰ ἡδυνάμεθα καὶ νὰ ἡγοράζωμεν τὸ τοιοῦτον ἀξιόλογον κτήμα.....

Ἰδοὺ παρέχομεν ἐκουσίως καὶ μετὰ χαρᾶς μεγάλῃς τὴν καταδοχὴν καὶ συναίνεσιν ἡμῶν, ἵνα πραθῇ παρὰ τῆς ἀντιλήψεως σου ἔνθα ἐστὶ αὐτῇ βουλευτὸν καὶ ὅπως μὴ ἐχόντων τινῶν τοῦ μέρους ἡμῶν ἄδειαν ἐνοχλῆσαι ἢ διασεῖσαι τινα ποτὲ περὶ τούτου, τῇ ἐμφανίσει τοῦ παρόντος ἡμῶν γράμματος, γεγονότος μὴνὶ Ἀγούστῳ Ἰνδικτιῶνος ἐνδεκάτης, ἐπεὶ τοίνυν οὕτω διελάμβανεν ἡ γραφὴ εἶχε δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ ὑπογραφάς...κυρίου τοῦ Δικαίου, κυρίου Γεροντίου, τοῦ Σκενοφύλακος, κυρίου Ἰσαὰκ τῶν Ἱερομονάχων καὶ τοῦ κυρίου Κασσιανοῦ, ἐνεφανίσθη τῇ ἡμῶν Μετριοτήτι αὐτῇ τε ἡ γραφὴ καὶ ἐμπεριειλημμένη πρᾶσις, καὶ ἐδεήθησαν ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἦγον...καὶ τῆς Μονῆς Δοχειαρίου, καὶ ἐπιγραφῆς τῆς ἡμῶν Μετριοτήτος εἰς ἐπιστηρικμὸν καὶ ἀσφάλειαν τῶν γεγραμμένων, ἡ Μετριοτής ἡμῶν τῇ τούτων ὑπείξασα ἀξιώσει ἀνεγράφη εἰς βεβαίωσιν μὲν τῶν ἐμπεριειλημμένων ἀπάντων, ἀνεοχλήσιαν δὲ καὶ ἀσφάλειαν τῆς τοῦ Δοχειαρίου Μονῆς, μὴνὶ Ἀγούστῳ Ἰνδικτιῶνος ἐνδεκάτης.

Ταπεινὸς Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης

ὀλίγον κατωτέρω.

Ὁ δοῦλος τοῦ Κραταίου καὶ ἀγίου ἡμῶν ἀθθεντὸς καὶ Βασιλέως Λάσκαρης Μετοχίτης μαρτυρῶν ὑπέγραφα.

Ὁ Μέγας Χαρτουλάριος.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΘ. ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ